

Arrest

nr. 350 427 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14 / 6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 17 september 2020 en verzoekt op 6 januari 2021 om internationale bescherming. Op 2 februari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigt bij arrest nr. X van 17 juli 2023 deze beslissing.

Na verzoeker opnieuw te hebben gehoord, beslist de commissaris-generaal op 20 maart 2025 andermaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten. U behoort tot de Tigrinya-etnie en bent praktiserend christen. U werd geboren op 2 januari 1985 in Himbirti in het huidige Eritrea. Toen u vijf maanden oud was ging u samen met uw moeder naar Khartoem (Soedan) om er te wonen. U woonde tot aan uw vertrek in verschillende wijken in Khartoem. U werkte als autowasser. U liep nooit school.

Op uw dertien of veertien jaar ontdekte u dat u zich aangetrokken voelde tot mannen. U had een ontelbaar aantal relaties met mannen in Soedan. Een van deze relaties – die voor u betekenisvoller was dan andere – was met een man genaamd I. U leerde I. kennen in de winkel die hij uitbaatte. Toen u 20 à 21 jaar was had u met hem een relatie voor een paar maanden. In 2013 of 2014 kwam een man genaamd M. zijn auto bij u wassen. Hij betaalde u meer dan wat u vroeg om zijn auto te wassen en deed teken dat u met hem moest meegaan. Hij reed met u in de auto naar de rivier, waar jullie seks hadden. Hierna bleven jullie elkaar wekelijks en later maandelijks zien om seks te hebben in zijn auto. De relatie eindigde doordat jullie betrappt werden tijdens het uitvoeren van seksuele handelingen in M.'s auto door een groep van elf militairen. De militairen haalden jullie uit elkaar. Een van de mannen bracht bij u anaal een kogel in en bedreigde u door te zeggen dat hij volgende keer een slang zou gebruiken. Ze zeiden u dat de homoseksuele handelingen die u uitvoerde verboden waren en het niet goed is voor de gemeenschap. U werkte hierna verder als autowasser. Eén van de militairen kwam zijn motor bij u laten wassen. Hij schold u in het openbaar uit voor homoseksueel, hierdoor gingen de mensen rondom u u anders bekijken. U wilde zo niet leven.

Op 25 februari 2016 verliet u Soedan voorgoed. U reisde direct naar Libië. Op 27 mei stak u de zee over naar Italië, waar u ongeveer drie maanden verbleef. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 6 juli 2016, maar verklaart zelf enkel vingerafdrukken te hebben gegeven. U reisde verder en arriveerde op 5 december 2016 in Duitsland. In Duitsland deed u een verzoek om internationale bescherming op 8 december 2016. In Duitsland vertelde u tijdens uw interview niet over uw geaardheid. Uw verzoek in Duitsland werd geweigerd aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde Eritrese nationaliteit. U reisde naar Nederland en deed er op 26 september 2019 een verzoek om internationale bescherming. U werd via de Dublin-procedure teruggestuurd naar Duitsland, waar u op 27 januari 2020 een nieuw verzoek om internationale bescherming deed. U legde ditmaal geen interview af en reisde verder naar België. Op 6 januari 2021 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming.

Op 2 februari 2023 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 9 maart 2023 diende u beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Op 17 juli 2023 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwisting de beslissing van het CGVS (arrestnummer 291999). Er werd na deze vernietiging een nieuw persoonlijk onderhoud ingepland en de stukken die u neerlegde werden onderzocht.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende stukken neer: (1) een attest van de ambassade van Ethiopië, (2) een attest van uw maatschappelijk werker omtrent uw geaardheid, (3) een getuigenis van uw ex-partner, (4) een flyer van de organisatie "C. t. B.", (5) een kaart voor een psychologische afspraak bij "S. é. A.".

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw beweerde Eritrese nationaliteit wordt ongeloofwaardig bevonden omwille van de volgende redenen:

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u op 8 december 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland. Op 14 februari 201 werd u internationale bescherming geweigerd omdat

er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Eritrese nationaliteit. Immers de Duitse asielinstanties concludeerden dat u in 1985 geboren werd op het toenmalige Ethiopische grondgebied en geen redenen aanvoerde die het verlies van de Ethiopische nationaliteit rechtvaardigden (zie Aanvraag Derde landen: Duitsland, Cedoca, dd. 30.11.2021).

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat ondanks een beweerd verblijf van meer dan dertig jaar in Soedan, u geen enkel document weet neer te leggen dat uw verblijf in Soedan als Eritrees vluchteling zou kunnen attesteren, noch ooit enige andere documenten te hebben bezit. U werd op 2 januari 1985 geboren in het toenmalige Ethiopië; er kan derhalve aangenomen worden dat u bij uw geboorte een Ethiopisch staatsburger was. Als baby van vijf maanden oud verhuisde u in 1985 samen met uw moeder van Himbirti, in het huidige Eritrea, naar Soedan. U keerde nooit terug naar Eritrea. Wanneer u gevraagd wordt of u ooit stappen heeft ondernomen om Eritrese documenten te verkrijgen repliceert u dat u dit nooit heeft geprobeerd. Wanneer er gevraagd wordt of uw vader Eritrese documenten had repliceert u dat u dit niet weet. Wanneer er gevraagd wordt of u ooit Soedanese documenten heeft gehad repliceert u met "Nee". Wanneer er gevraagd wordt of u – omwille van de Ethiopische nationaliteit van uw moeder – ooit Ethiopische documenten heeft gehad repliceert u met "Nee" (NPO dd. 03.11.2022, p. 9-10). Er dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent uw Eritrese nationaliteit geenszins weten te overtuigen. Dat u, ondanks een beweerd verblijf van meer dan dertig jaar in Soedan als Eritrees vluchteling geen enkel document weet neer te leggen dat deze verklaringen enigszins zou kunnen ondersteunen, noch weet heeft van enig document waarover u zou hebben kunnen beschikt in Soedan, overtuigt hoegenaamd niet en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering over de Eritrese nationaliteit te beschikken, en aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde dient opgemerkt te worden dat uw kennis met betrekking tot uw eigen familiale achtergrond in Eritrea dermate te kort schiet dat dit verder afbreuk doet aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw bewering te beschikken over de Eritrese nationaliteit. Wanneer er wordt gevraagd **waar uw vader geboren is** repliceert u dat hij hoogstwaarschijnlijk in Eritrea is geboren, **u weet echter niet waar**. Uw moeder bezit de Ethiopische nationaliteit maar ze werd, net zoals u, volgens uw verklaringen in het huidige Eritrea geboren. U weet evenmin waar. Voorts wordt er gevraagd hoe uw moeder en vader elkaar leerden kennen. U verklaart dit niet te weten maar denkt dat uw moeder naar de plaats is gereisd waar uw vader verbleef, en dat ze trouwden (NPO dd. 12.08.2022, p. 7 + NPO dd. 06.09.2024, p. 4). U weet echter niet waar uw ouders zijn getrouwd (NPO dd. 06.09.2024, p. 6). U verklaart dat uw vader heeft gevochten in de oorlog maar **weet niet of hij aan het [Eitrees onafhankelijkheids]referendum heeft deelgenomen**. Sterker nog, u kan bijna niets vertellen over dit referendum, noch weet u iets over de precieze functie van uw vader tijdens de oorlog waaraan hij deelnam (NPO dd. 06.09.2024, p. 7-8). Verder weet u niet waarom uw vader gedurende twee jaren bij u en uw moeder in Soedan kwam wonen (NPO dd. 03.11.2022, p. 10-11). In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS, verklaarde u dat uw vader bij u en uw moeder te Khartoem woonde gedurende twee jaren, en u hem nadien – sinds 1993 – niet meer heeft gezien (NPO 1, p.6-7). Hoewel u slechts twee jaren samengewoond heeft met uw vader, en er begrip opgebracht kan worden voor het feit dat u niet veel weet te vertellen over uw vader, dient anderzijds wel opgemerkt dat de vaststelling dat u op geen enkele wijze weet te duiden of uw vader ooit beschikte over Eritrese identiteitsdocumenten en of hij al dan niet deelnam aan het Eitrees onafhankelijkheidsreferendum, grote vraagtekens plaatst bij uw verklaring met zekerheid te beschikken over de Eritrese nationaliteit, omdat uw vader Eritreeër was. U verklaart een paternale oom te hebben die in Eritrea woont maar wanneer er wordt gevraagd waar hij juist woont weet u het niet (NPO dd. 06.09.2024, p. 5). Uit bovenstaande verklaringen blijkt een dermate onwetendheid over uw het leven van uw vader – die beweerdelijk meevocht in de onafhankelijkheidsoorlog – en moeder in Eritrea, dat dit fundamenteel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Het is geenszins onredelijk te verwachten dat, indien u in werkelijkheid Eritrea samen met uw moeder verliet omwille van de oorlog in Eritrea, u hierover iets zou weten, dan wel gepoogd zou hebben om meer informatie in te winnen hieromtrent.

Waar u aanbrengt dat u geboren werd uit een Eritrese vader (beweerdelijk, u brengt geen enkel bewijs hiervan naar voren) en een Ethiopische moeder, en u op basis van de Eritrese Proclamatie nr. 21/1992 de Eritrese nationaliteit bezit, waaruit blijkt dat eenieder die in Eritrea of in het buitenland is geboren uit een vader of moeder van Eritrese afkomst, eveneens van geboorte Eitrees is, dient opgemerkt dat het CGVS deze stelling niet kan bijtreden.

Vooreerst dient opgemerkt dat u werd geboren in het jaar 1985, een moment waarop het land Eritrea nog niet bestond, en formeel deel uitmaakte van Ethiopië. Aldus kan aangenomen worden dat, op het moment van uw geboorte op 2 januari 1985, de Ethiopische nationaliteit verwierf, via uw Ethiopische moeder én vader – immers: aangenomen moet worden dat niet enkel uw moeder, maar óók uw vader – net als eenieder die vóór 1993 werd geboren op het Eitrees grondgebied – een Ethiopisch staatsburger was. De Ethiopische Nationaliteitswet van 1930, die op dat moment van kracht was, is daarom van toepassing. Volgens het

internationale en Ethiopische recht waren alle personen van Ethiopische, Eritrese of gemengde Ethiopisch-Eritrese afkomst die in Eritrea, Ethiopië en derde landen woonden en die vóór de onafhankelijkheid van Eritrea in 1993 waren geboren, Ethiopische burgers.

De onafhankelijkheid van Eritrea in 1993 heeft uw nationaliteit niet gewijzigd, ongeacht of uw voormalige Ethiopische ouders al dan niet de Eritrese nationaliteit hadden verworven. U verloor uw Ethiopische nationaliteit niet middels deelname aan het Eritrees onafhankelijkheidsreferendum, gezien u hieraan niet deelnam en hiertoe ook te jong was. Evenmin kan worden aangenomen dat u uw Ethiopische nationaliteit gedwongen verloor, gezien op grond van artikel 33, lid 1, van de Ethiopische-grondwet en artikel 17 van de Ethiopische nationaliteitswet (d.d. 2003) de Ethiopische nationaliteit niet tegen de wil van de Ethiopische onderdaan kan worden ingetrokken. Volgens de Ethiopische nationaliteitswet van 1930, die geldig was tot december 2003, verloor een Ethiopisch staatsburger zijn nationaliteit alleen als hij deze op eigen verzoek veranderde en een buitenlandse nationaliteit verwierf. Dat is in casu echter niet het geval. Er is ook geen andere verliesgebeurtenis, bijvoorbeeld door een Eritrese identiteitskaart aan te vragen of deel te nemen aan het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum. Evenmin heeft u uw Ethiopische nationaliteit verloren door er afstand van te doen. Evenmin kan worden aangenomen dat u uw Ethiopische nationaliteit zou zijn verloren, omdat uw vader na uw geboorte de Eritrese nationaliteit zou verworven hebben.

U heeft uw Ethiopische nationaliteit evenmin verloren op grond van de nieuwe Ethiopische nationaliteitswet die ingevoerd werd in het jaar 2003. De artikelen 19 en 20 van deze wet vermelden situaties waarbij een persoon de Ethiopische nationaliteit verliest, maar deze bezitten geen terugwerkende kracht. Bovendien is het verlies van uw Ethiopische nationaliteit door een beslissing ten gunste van de Eritrese nationaliteit bij het bereiken van de meerderjarigheid (art. 20.2 van de Ethiopische nationaliteitswet d.d. 2003) evenmin aan de orde, gezien dit artikel betrekking heeft op situaties waarin de Ethiopische nationaliteit slechts werd verkregen via 1 ouder. U verwierf echter uw Ethiopische nationaliteit via uw beide ouders.

Of u na de Eritrese nationaliteitsverklaring nr. 21/1992 eventueel recht zou hebben op de Eritrese nationaliteit middels herkomst, is derhalve niet relevant. Voor de vaststelling van uw Ethiopische nationaliteit hangt het alleen af van wie de Ethiopische nationaliteitswetgeving beschouwt als Ethiopiërs en Eritreeërs. Uit bovenstaande komt naar voren dat u, conform de Ethiopische nationaliteitswetgeving, tot op heden als Ethiopisch staatsburger kan worden beschouwd. Volledigheidshalve dient hierbij te worden opgemerkt dat – indien u al recht zou hebben op de Eritrese nationaliteit middels uw vaders herkomst – artikel 2.5 van de Eritrese nationaliteitsverklaring nr. 21/1992 voorschrijft dat, om officieel de Eritrese nationaliteit te verwerven in deze situatie, hiertoe een aanvraag dient te worden ingediend bij het departement van binnenlandse zaken. Hieromtrent is evenwel opnieuw geen sprake in uw geval.

Ten vierde dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u aflegt over uw leven als Eritrese vluchteling in Soedan, geenszins kunnen overtuigen. U verklaart contact te hebben met andere Eritreeërs in Soedan, zoals vrienden of buren. U weet echter niet of deze Eritreeërs als vluchteling geregistreerd stonden in Soedan, u weet zelfs helemaal niet met welk statuut ze in Soedan verbleven. Verder kan u geen enkele Eritrese feestdagen noemen, en verklaart u dat Pasen de belangrijkste feestdag is (NPO dd. 06.09.2024, p. 9). U behoort zelf tot de Tigrinya etnie, maar spreekt geen Tigrinya. De vaststelling dat – ondanks uw verklaring over het feit dat u als baby naar Soedan verhuisde en opgevoed werd door uw moeder die op dat moment enkel Tigrinya sprak, en later gedurende twee jaren ook samenleefde met uw vader die eveneens Tigrinya sprak – u zelf géén Tigrinya spreekt, doet opnieuw afbreuk aan uw beweerde profiel als Eritreeër in Soedan. Er kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweerde Eritrese nationaliteit.

In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. U slaagt er echter niet in om uw seksuele oriëntatie binnen de door uw geschetste context te objectiveren. **Uw seksuele geaardheid wordt ongeloofwaardig bevonden omwille van de volgende redenen:**

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw onvermogen om spontaan blijf te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homoseksueel zijnde in Soedan – is een danig simpele en allerm minst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Soedanese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording en beleving van de eigen seksuele geaardheid en de manifest vijandige perceptie ervan. Dat u, wanneer u wordt gevraagd naar de ontdekking van uw geaardheid, alleen kan verwijzen naar seksuele handelingen die u leuk vond en op geen enkele manier blijf geeft van uw gedachten of gevoelens bij de bewustwording van uw

geaardheid (NPO dd. 12.08.2022, p. 13), doet compleet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Tijdens uw twee persoonlijke onderhouds blijft u enkel de fysieke kant van uw homoseksualiteit belichten (NPO dd. 12.08.2022, p. 14, 15). Wanneer er wordt gevraagd wat u kon beleven en delen met uw partner I., en er expliciet aan de vraag wordt toegevoegd dat dit niet over het seksuele aspect gaat, komt u niet verder dan "buiten seks deden we niets samen" (NPO dd. 13.08.2022, p. 16). Wanneer er later gevraagd wordt waarom I. belangrijk voor u was kan u enkel een beschrijving geven van zijn geslachtsorgaan (NPO dd. 12.08.2022, p. 16). Ook over de relatie die u had met M. verklaart u wanneer gevraagd wordt naar een concreet gelukkig moment uit uw relatie dat u op het moment dat u seks had met hem gelukkig was (NPO dd. 12.08.2022, p. 18). Door uw onvermogen om de twee relaties die u had – waarvan één twee jaar duurde – gevoelsmatig te kaderen, en deze enkel te kunnen beschrijven aan de hand de seksuele handelingen die u uitvoerde, kan er nog maar zeer weinig geloof worden gehecht aan uw vermeende homoseksualiteit. Daarbij dient er ook gewezen te worden op de roekeloosheid van uw seksuele handelingen. Met I. voerde u seksuele handelingen uit in zijn winkel, wanneer deze toe was. Echter maakten jullie elkaar wel duidelijk aangetrokken te zijn tot elkaar terwijl er andere jongens aanwezig waren (NPO dd. 12.08.2022, p. 17). Ook met M. koos u ervoor meermaals in het openbaar in zijn auto seksuele handelingen uit te voeren (NPO dd. 12.08.2022, p. 18). Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat uw verklaringen überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken erover, het omgaan met de beleving van uw homoseksualiteit – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksuelen.

Ten tweede slaagde u er allesbehalve in om voor het Commissariaat-generaal aannemelijk te maken als homoseksuele man in een homofobe maatschappij zoals de Soedanese te hebben geleefd en er uw homoseksuele geaardheid te hebben beleefd omdat u op geen manier op de hoogte bent van de wetgeving rond homoseksualiteit in Soedan. Wanneer er wordt gevraagd of u tijdens uw verblijf in Soedan op de hoogte was van welke straffen er op homoseksualiteit staan, repliceert u dat het niet aanvaard wordt in Soedan en dat u de mentaliteit van de mensen daar kent. Er wordt vervolgens gevraagd welke straffen de Soedanese overheid heeft opgelegd betreffende homoseksualiteit. Hierop repliceert u dat u dit niet weet en dat u er nooit naar gevraagd heeft. U weet enkel dat het verboden is. Hierna wordt er gevraagd of u een idee heeft of u in Soedan voor homoseksualiteit naar de gevangenis kunt gaan. U repliceert dat u de schande erger vindt dan naar de gevangenis en dat u het belastend vond dat u verstoten werd door uw gemeenschap (NPO dd. 03.11.2022, p. 5). Uw onwetendheid over de wetgeving rond homoseksualiteit in Soedan, het land waar u bijna heel uw leven woonde, zorgt ervoor dat uw beweerde homoseksualiteit ongeloofwaardig overkomt. Er kan van iemand sinds zijn dertien of veertien jaar bewust was van zijn geaardheid verwacht worden dat hij meer moeite zou doen om te achterhalen wat de gevolgen hiervan kunnen zijn indien zijn homoseksualiteit ontdekt wordt – hetgeen in 2013 of 2014 dan ook gebeurde.

De ongeloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid doet verder afbreuk aan uw reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen in het algemeen, afgelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende stukken neer: (1) Een attest van de ambassade van Ethiopië. Uit dit attest valt enkel af te leiden dat de Ethiopische ambassade geweigerd zou hebben de Ethiopische nationaliteit te erkennen van de kinderen van een derde persoon. Hieruit valt verder niets af te leiden. Dit document doet geen afbreuk aan het feit dat uw beweerde Eritrese nationaliteit als ongeloofwaardig wordt bevonden. (2) Een attest van uw maatschappelijk werker omtrent uw geaardheid, (3) een getuigenis van uw ex-partner en (4) Een flyer van de organisatie 'C. t. B.'. Bij deze drie documenten dient opgemerkt te worden dat persoonlijke getuigenissen of een aanwezigheid bij een LGBTQIA+ evenement geen sluitend bewijs vormen over uw geaardheid. Een document moet altijd gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen hier allesbehalve het geval is. (5) een kaart voor een psychologische afspraak bij "S. é. A.". Een dergelijk afspraak voor psychologische hulp vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 24 augustus 2022, 16 november 2022 en 18 september 2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 4 en § 5, en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *"de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de onderzoeksplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel"*.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Ten eerste benadrukt verzoeker zijn (extreem) laag opleidingsniveau en met name zijn verklaringen dat hij nooit naar school ging, nooit heeft leren lezen en schrijven en reeds sinds zijn twaalf jaar begon te werken. Volgens verzoeker heeft hij hierdoor niet de nodige vaardigheden ontwikkeld om gedetailleerd en gestructureerd te antwoorden op de complexe vragen die hem werden gesteld tijdens zijn persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) of om de relevantie hiervan in te schatten. Onder verwijzing naar een publicatie van het UNHCR stelt verzoeker dat een laag opleidingsniveau een directe impact heeft op het vermogen om informatie op een duidelijke, nauwkeurige en samenhangende manier te organiseren en communiceren. Hij betoogt dat dit voornamelijk een impact had op zijn verklaringen over zijn geaardheid, waarover hem vragen gesteld werden die betrekking hebben op diep persoonlijke, cultureel beladen en voor hem abstracte thema's. In dit verband voegt hij toe dat hij, in plaats van de vragen te kaderen in een psychologisch of sociaal ontwikkelingsverhaal, zijn discours seksualiseert, niet omdat hij de geloofwaardigheid ervan wil beïnvloeden, maar omdat hij geen andere taalregisters of begrippenkaders kent om zijn ervaring te benoemen. Verder stelt hij dat het, gezien zijn uiterst beperkt opleidingsniveau, volkomen begrijpelijk is dat hij zich nooit actief verdiept heeft in de juridische situatie of maatschappelijke perceptie van homoseksuelen in Soedan, dat hij eenvoudigweg niet beschikt over intellectuele, informatieve of sociale middelen om systematisch inzicht te verwerven in wat de wet zegt of in de manier waarop homoseksualiteit juridisch of cultureel wordt behandeld in Soedan en dat hij duidelijk heeft gemaakt dat zijn kennis over dit onderwerp voortkomt uit mondelinge overlevering, straatervaring en persoonlijke intimidatie en niet uit formele informatiebronnen of educatie. Verzoeker besluit dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat hij zijn hele leven heeft doorgebracht in marginaliteit en informele structuren, zonder enige toegang tot formele scholing, juridische informatie of sociale stabiliteit.

Ten tweede volhardt verzoeker in zijn Eritrese nationaliteit. Vooreerst geeft verzoeker een overzicht van de historische context van het land Eritrea. Hierbij benadrukt hij dat Eritrea als eigen entiteit bestond in de federatie met Ethiopië tussen 1952 en 1962, dat deze staatsvorm nog geen formele Eritrese nationaliteit met zich meebracht, maar wel gepaard ging met een politieke en identitaire erkenning van de inwoners van deze entiteit, dat aan deze autonomie een abrupt einde kwam door de eenzijdige annexatie van Eritrea door Ethiopië in 1962 waarna alle inwoners van Eritrea tot Ethiopisch onderdaan werden, dat deze annexatie nooit volledig werd aanvaard door een groot deel van de Eritrese bevolking en dat het pas op de vooravond van de onafhankelijkheid was dat de Eritrese staat zijn nationaliteitswetgeving codificeerde bij Proclamatie nr. 21/1992, waarbij met terugwerkende kracht en op inclusieve wijze de Eritrese nationaliteit toegekend werd aan elke persoon die geboren is uit een vader of moeder van Eritrese afkomst, ongeacht de geboorteplaats, de geboortedatum of de juridische nationaliteit die destijds door Ethiopië tijdens de koloniale of keizerlijke periode werd opgelegd. Hij besluit dat personen die voor 1993 in Eritrea geboren zijn – ook tijdens de federale periode of onder de Ethiopische bezetting – bijgevolg van geboorte als Eritrees worden erkend, op voorwaarde dat zij voldoen aan de vereisten zoals bepaald in het Eritrees recht. Verder, wat betreft de Eritrese afkomst van zijn vader, stelt verzoeker dat het volstrekt begrijpelijk is dat hij niet meer concrete details kan verstrekken over het geboortedorp van zijn vader, zijn deelname aan de onafhankelijkheidsoorlog en zijn deelname aan het referendum van 1993, daar hij verklaarde dat hij zijn vader pas leerde kennen vanaf zijn achtste levensjaar toen hij hem en zijn moeder vanuit Eritrea vervoegde in 1993 en hun gezamenlijk leven slechts van korte duur was aangezien hij hen weer verliet in 1995. Dit gebrek aan details doet, aldus

verzoeker, geen enkele afbreuk aan het feit dat hij steeds op coherente wijze heeft gesteld dat zijn vader een strijder was voor de Eritrese zaak en enkel Tigrinya sprak. Hij vervolgt dat het meer dan aannemelijk is dat zijn vader heeft deelgenomen aan het referendum in 1993, gelet op zijn verklaring dat zijn vader tot in 1993 in Eritrea woonde en een strijder voor het land was en gelet op de algemene informatie waaruit blijkt dat bijna de gehele volwassen Eritrese bevolking deelnam aan het referendum. Uit de door hem geciteerde informatie blijkt dat deelname aan dit referendum door de Ethiopische autoriteiten werd gezien als bewijs van de Eritrese nationaliteit en afstand van de Ethiopische. Hij besluit dat deze omstandigheden duidelijk maken dat zijn vader, gelet op diens geboorteplaats, culturele achtergrond, actieve rol in de onafhankelijkheidsstrijd en aanwezigheid in Eritrea tot aan de daadwerkelijke onafhankelijkheid in 1993, in hoge mate beschouwd moet worden als Eritreeër. Luidens het verzoekschrift wordt dit nog versterkt door de retroactieve bepalingen van de Eritrese Proclamatie nr. 21/1992. In dit verband merkt verzoeker nog op dat er tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud een misverstand was doordat hij moeite had met het begrip 'referendum' en dat het uiteraard vanzelfsprekend is dat zijn vader aan het onafhankelijkheidsreferendum deelnam. Vervolgens betoogt verzoeker dat, gezien de Eritrese nationaliteit van zijn vader, hijzelf onmiskenbaar onder het toepassingsgebied valt van de Eritrese Proclamatie nr. 21/1992 en ook over de Eritrese nationaliteit beschikt. Hij verduidelijkt dat hierin niet gesproken wordt van een vader of moeder met de Eritrese nationaliteit, doch wel van Eritrese afkomst, waardoor het volstaat dat zijn vader van Eritrese afkomst was bij zijn geboorte. Hij besluit dat het feit dat hij geboren is voor 1985 en dus voor de formele onafhankelijkheid van Eritrea geen belemmering vormt voor de erkenning van zijn Eritrese nationaliteit. Hij verwijst ook naar een rapport van OSAR, waarin wordt ingegaan op de situatie van personen van gemengde afkomst, die in Ethiopië zijn geboren, maar van Eritrese en Ethiopische afkomst zijn, hetgeen overeenkomt met zijn situatie. Volgens verzoeker blijkt uit dit verslag het volgende:

"De Ethiopische nationaliteit werd ingetrokken van personen die in 1985 in Ethiopië zijn geboren uit een Eritrese vader en een Ethiopische moeder en die tijdens de oorlog het land hebben verlaten; - De Ethiopische staat is niet geïnteresseerd in de reïntegratie van Ethiopiërs van Eritrese afkomst op zijn grondgebied ; - Ethiopiërs van Eritrese afkomst kunnen niet verwachten dat zij van de Ethiopische ambassade reisdocumenten krijgen ; - Ethiopiërs met echte of vermeende banden met Eritrea, via familiebanden of activiteiten in verband met het land, werden na de onafhankelijkheid van Eritrea daar gedeporteerd ; - Kinderen van Eritrese burgers, ook al konden zij die nationaliteit niet aannemen en hebben zij dat in de praktijk ook niet gedaan, worden door Ethiopië als Eritrese onderdanen beschouwd ; - De Ethiopische autoriteiten breidden hun anti-Eritrese beleid uit tot Ethiopische burgers van Eritrese afkomst die zich in derde landen bevonden toen de oorlog uitbrak: Ethiopische ambassades in derde landen ontnamen deze mensen daadwerkelijk hun Ethiopische staatsburgerschap; Kinderen die Ethiopië tijdens de oorlog hebben verlaten en sindsdien volwassen zijn geworden, hebben geen recht op de Ethiopische nationaliteit ; - Iemand van Eritrese afkomst die tien jaar in het buitenland is geweest, kan niet langer verwachten dat hij toestemming krijgt om naar Ethiopië terug te keren; - De Ethiopische staat staat geen dubbele nationaliteit toe."

Voorts benadrukt verzoeker dat hij een document bij zijn verzoekschrift voegt van de Ethiopische ambassade in België waaruit blijkt dat de Ethiopische nationaliteit van een kind van een Ethiopisch onderdaan, waarvan de vader van Eritrese afkomst is, werd geweigerd omdat het kind, gelet op de Eritrese afkomst van de vader, ook Eritrees was en Ethiopië geen dubbele nationaliteit toestaat. Hij besluit dat hij aldus, volgens het Eritrees recht en het Ethiopisch beleid, als Eritrees dient te worden beschouwd. Onder verwijzing naar algemene informatie over de Ethiopische nationaliteitwetgeving stelt verzoeker dat de dubbele nationaliteit niet mogelijk is in Ethiopië en dat het herkrijgen van het Ethiopisch staatsburgerschap slechts mogelijk is mits daadwerkelijke verblijfplaats in Ethiopië en afstand van een eventuele buitenlandse nationaliteit.

Verder is verzoeker het ook niet eens met de overwegingen van de bestreden beslissing over zijn beleving als Eritreeër in Soedan. Hij benadrukt dat hij tijdens de volledige procedure consequent heeft verklaard van Eritrese afkomst te zijn, tot de Tigrinya etnie te behoren en opgegroeid te zijn in een gezin dat uitsluitend Tigrinya sprak. Het feit dat hij in Duitsland in het Tigrinya werd geïnterviewd, bevestigt bovendien dat hij deze taal als zijn culturele referentietaal ziet. Ook meent hij dat hij doorheen zijn verklaringen een duidelijke en authentieke kennis van de Eritrese cultuur aantoonde, waarna hij zijn verklaringen tijdens het derde persoonlijk onderhoud over de belangrijkste etnische groepen, de belangrijkste feestdag en traditionele gastronomie benadrukt. Tevens stelt hij dat zijn verklaring, dat hij in Khartoem in de wijk Al-Shahava, een wijk van Eritrese vluchtelingen, woonde, overeenstemt met algemene informatie. Ook benadrukt hij zijn verklaring over zijn leven in Soedan als illegale Eritreeër en over de Tigrinya-gemeenschap in Khartoem. Doorheen dit betoog citeert hij verschillende passages uit de notities van zijn persoonlijke onderhouden. Hij besluit dat het argument van de verwerende partij, die beweert de identiteit te kunnen beoordelen op basis van kennis van administratieve details, geen enkele rekening houdt met de context van langdurige ballingschap, analfabetisme en statelijke ontkoppeling en dat, integendeel, zijn verklaringen rijk, gedetailleerd, spontaan en in overeenstemming met objectieve gegevens zijn en aantonen dat hij steeds deel heeft uitgemaakt van een Eritrese culturele continuïteit, een geleefde realiteit die niet ontkend kan worden op basis van artificiële

criteria. Tot slot is verzoeker het ook niet eens met het argument waarin hem verweten wordt geen documenten te hebben en meent hij dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. In deze betoogt verzoeker dat hij nooit verklaarde een vluchtelingenstatus te hebben gehad in Soedan en dat hij tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat hij er illegaal verbleef. Hij meent dat het in deze context logisch is dat hij geen documenten heeft. Deze situatie is allerminst verdacht, maar komt overeen met de gedocumenteerde realiteit. Hij citeert in deze ook uit het vernietigingsarrest nr. 291 999 van 17 juli 2023 en benadrukt dat hij doorheen zijn verschillende asielprocedures consequent bleef over zijn nationaliteit. Verzoeker besluit dat hij, gelet op de voorgaande vaststellingen, beschikt over de Eritrese nationaliteit. In deze voegt verzoeker nog toe dat hij, ongeacht zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij verwijst naar algemene informatie over de situatie van homoseksuelen in zowel Eritrea als Ethiopië. Wat betreft Eritrea, komt hier nog de onbeperkte militaire dienstplicht bij, waarover hij ook algemene informatie bijbrengt.

Ten derde gaat verzoeker in op de risico's die hij loopt door zijn seksuele geaardheid. Enerzijds hekelt hij de vaststellingen van de bestreden beslissing over de bewustwording en beleving van zijn homoseksualiteit, die volgens hem partijdig en overhaast gedaan zijn. Vooreerst stelt hij dat niet te ontkennen valt dat zijn discours erg geseksualiseerd en prestatiegericht is en losstaat van elke vorm van engagement, maar dat hierover hooguit kan worden gesteld dat hij onderhevig is aan hyperseksualisering of superseksualisering. Verzoeker verwijst naar verschillende onderzoeken hierover en besluit dat de kenmerken van mensen die hieraan lijden overeenkomen met zijn situatie als ongeletterde man die relaties heeft gehad met mannen en seksueel misbruikt werd. Hij besluit dat zijn seksuele geaardheid in geen geval op deze grond van hyperseksualisering in twijfel kan worden getrokken. Verder betoogt verzoeker, onder verwijzing naar verschillende publicaties van het UNHCR en rechtspraak van het Hof van Justitie, dat er niet zoiets bestaat als één homoprofiel in een homofobe context, maar dat er vele profielen bestaan die allemaal serieus en individueel moeten worden geanalyseerd zonder enig voordeel. Een analyse gebaseerd op een homoseksueel archetype is niet verenigbaar met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Ook verwijst hij naar het artikel *"Not gay enough for the government: Racial and sexual stereotypes in sexual orientation asylum cases"*, waarin praktijken die gebruikt worden door asielautoriteiten om een analyse te maken van de geaardheid van een verzoeker en die gebaseerd zijn op onjuiste en occidocentrische overtuigingen aan de kaak worden gesteld. Hij vervolgt dat er in zijn geval erkend kan worden dat zijn manier van spreken erg geseksualiseerd is en weinig gearticuleerd overkomt, doch ook dat dit niet het gevolg is van een gebrek aan geloofwaardigheid, maar wel van een gebrek aan woordenschat of kaders om op een andere manier over zijn geaardheid te spreken. Hij besluit dat het dus niet is omdat zijn persoonlijke ervaring en uitspraken hierover niet overeenstemmen binnen het standaardkader van antwoorden dat door de verwerende partij wordt verwacht dat hij automatisch niet echt homoseksueel is. Vervolgens oppert verzoeker dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich, toen hij bij het commissariaat-generaal sprak over zijn bewustwording en geaardheid in de homofobe context waarin hij zich moest ontwikkelen, in zeer grote mate in termen van gevoelens uitdrukte. Hij citeert uitgebreid de relevante passages uit de notities van zijn persoonlijke onderhouden, waaruit blijkt dat hij in zeer ruime mate onder meer zijn trauma's, verdriet, angsten en gevoelens van schaamte tot uitdrukking bracht en benadrukt dat zijn herinneringen tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud zo ondragelijk waren dat hij het lokaal moest verlaten. Tot slot gaat verzoeker, onder verwijzing naar de notities van zijn persoonlijke onderhouden, in op de voorzorgsmaatregelen die hij nam tijdens zijn relaties en de voorzichtigheid die hij tijdens deze relaties aan de dag legde.

Anderzijds hekelt verzoeker dat hem verweten wordt dat hij de Soedanese wetgeving over homoseksualiteit niet kent. Volgens hem is dit zinloos, gelet op zijn profiel als analfabeet. Bovendien benadrukt verzoeker dat hij verklaarde dat seks, en zeker seks tussen personen van hetzelfde geslacht, taboe is in Soedan, waardoor hij op geen enkele wijze via gesprekken of anderszins kon worden geïnformeerd. Vervolgens meent hij dat, ondanks dat hij niets wist over de Soedanese wetgeving, hij wel duidelijk heeft gemaakt dat homoseksualiteit in Soedan verboden is en dat uit de wijze waarop hij zich hierover uitdrukte duidelijk een gevoel van ervaring blijkt.

Verzoeker besluit, wat betreft zijn seksuele geaardheid, dat de argumenten in de bestreden beslissing hierover aldus niet gegrond zijn. Hij voegt hieraan toe dat zijn maatschappelijk werkster, met wie hij een uitstekende relatie heeft en aan wie hij regelmatig zijn relaties in België toevertrouwt, niet twijfelt aan de realiteit van zijn geaardheid, hetgeen zij ook neerschreef in het bij het verzoekschrift gevoegde attest. Ook stelt hij nog dat het Hof van Justitie oordeelde dat niet kan verwacht worden dat iemand zijn seksuele geaardheid verbergt om vervolging of ernstige schade te voorkomen, dat homoseksuelen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden erkend als bijzonder kwetsbare groep, dat uit informatie blijkt dat homoseksuelen in Eritrea (en Ethiopië en Soedan) aan vervolging (kunnen) worden blootgesteld door zowel de staat als burgers en er geen bescherming voorhanden is en dat verzoeker reeds vervolgd werd in het verleden, waardoor artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is en de verwerende partij niet voldoet aan de hierin vervatte verplichting.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen betoogt verzoeker dat de verwerende partij het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 291 999 van 17 juli 2023 van de Raad miskent omdat zij het in de bestreden beslissing opnieuw niet nodig achtte om de algemene veiligheidssituatie in zijn land van gewoonlijk verblijf, Soedan, en zijn nood aan subsidiaire bescherming in dit verband te analyseren, hetgeen nochtans gevraagd werd in dit arrest. Vervolgens gaat verzoeker, onder verwijzing naar de EUAA COI Focus “*Sudan: security situation*” van februari 2025, in op de algemene veiligheidssituatie in Soedan in het algemeen en in Khartoem, waar hij heeft gewoond, in het bijzonder. Hij benadrukt dat, moest deze algemene veiligheidssituatie als dusdanig al geen aanleiding geven tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in zijn hoofde, hem dit moet worden toegekend gelet op zijn individuele en persoonlijke situatie als analfabete en homoseksuele man.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgende (bijkomende) stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- attest Ethiopische ambassade in België inzake dubbele nationaliteit (stuk 3);
- attest maatschappelijk werkster over seksuele geaardheid (stuk 4).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middele*” wordt begrepen “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad verder op dat deze wetsbepaling enkel het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteen zet. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept hij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

Verder verduidelijkt verzoeker geenszins hoe de artikelen 1 en 3 van het Handvest door de bestreden beslissing worden geschonden. Bijgevolg wordt deze schending ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.3. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 4 van het Handvest aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Waar verzoeker een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat hij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Wat betreft het in verzoekers hoofde voorhanden zijn van bijzondere procedurele noden, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn uitermate beperkte scholing, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoeker op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aantoont dat zijn intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit het land van herkomst. De Raad wijst er voorts op dat ook van een ongeschoolde en ongeletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten, zeker wat betreft de kernelementen van het asielrelaas, gezien kan verwacht worden dat een persoon van levensbepalende ervaringen, zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving kan geven. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van deze onderhouden, al dan niet omwille van voormelde redenen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt voorts dat deze onderhouden, behoudens dat verzoeker soms aangaf dat hij een bepaalde vraag niet begreep, waarna bijkomende verduidelijking werd geboden en verzoeker de vragen algemeen gezien wel begreep, op normale wijze zijn geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem gestelde vragen over zijn situatie en problemen. Tot slot stipt de Raad nog aan dat waar verzoeker bepaalde vragen alsnog niet begreep, dit hem – gelet op hetgeen volgt – niet verweten werd.

Wat betreft de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde kaart voor een psychologische afspraak bij “S. é. A.” op 3 juli 2023, merkt de Raad op dat hieruit niet kan blijken waarvoor verzoeker een afspraak had gemaakt. Hieruit blijkt voorts niet dat verzoeker, omwille van eventuele problemen, niet in staat zou (geweest) zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovendien merkt de Raad op dat er op heden, zijnde drie jaar verder, geen enkel bijkomend stuk voorligt inzake verzoekers psychologische toestand.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van zijn beschermingsverzoek.

2.3.7. Oud artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A, (2), van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land*

waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Oud artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Oud artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 2, f), van de voormalige richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *"land van herkomst"*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, n), van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4, oud, van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoeker de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de 'nationaliteit' begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming stoot echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon *"die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil invoeren"* en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij

goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit of land van gewoonlijk verblijf moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de asielinstanties toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit of zijn gewoonlijk verblijf in een bepaald land voldoende aantoont. Indien zij van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het hen toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de asielinstanties van oordeel zijn dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

2.3.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn door de Raad bij arrest nr. 291 999 van 17 juli 2023 vernietigde beslissing van 2 februari 2023 oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers vermeende Eritrese nationaliteit en evenmin aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid, laat staan dat hij hierdoor vervolging dient te vrezen in Eritrea, Ethiopië of Soedan. Hierna besloot de commissaris-generaal dat *“Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van verblijf heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming”*.

De Raad vernietigde deze beslissing bij arrest nr. 291 999 van 17 juli 2023 omdat (i) het onderzoek naar verzoekers vermeende Eritrese nationaliteit onzorgvuldig was en (ii) de commissaris-generaal verzoekers nood aan internationale bescherming (deels) beoordeelde ten aanzien van Eritrea en Ethiopië, alsook Soedan, zijn land van gewoonlijk verblijf, zonder te verduidelijken waarom of een volwaardig onderzoek te doen van zijn nood aan internationale bescherming ten aanzien van die landen.

2.3.9. In de bestreden beslissing van 20 maart 2025, genomen na 's Raads vernietigingsarrest nr. 291 999 van 17 juli 2023, volhardt de verwerende partij in haar oordeel dat verzoeker zijn beweerde Eritrese nationaliteit niet geloofwaardig is en oordeelt zij dat, los van verzoekers land van nationaliteit (of land van gewoonlijk verblijf), zijn beweerde homoseksuele geaardheid en daaraan gekoppelde vrees evenmin geloofwaardig is.

2.3.10. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit.

2.3.10.1. In eerste instantie oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat uit de Eritrese en Ethiopische nationaliteitswetgeving blijkt dat verzoeker niet over de Eritrese nationaliteit beschikt.

De Raad stelt vast dat uit de voorliggende informatie blijkt dat Eritrea als soevereine staat ontstond na het onafhankelijkheidsreferendum in 1993. Daarvoor was het land een kolonie van Italië (en onder de administratie van Groot-Brittannië), maakte het deel uit van een door de Verenigde Naties uitgeroepen Federatie met Ethiopië van 1952 tot 1962 en werd het land in 1962 eenzijdig geannexeerd door Ethiopië, waardoor alle onderdanen de Ethiopische nationaliteit hebben, zoals blijkt uit de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie. Hoewel verzoeker kan gevolgd worden dat er al voor 1993 sprake was van een Eritrese identiteit, maakt hij niet aannemelijk dat er voor dat moment reeds een Eritrese nationaliteit bestond, in de formele zin van het woord.

Verzoeker verklaart dat zijn moeder in het huidige Eritrea geboren is maar de Ethiopische nationaliteit heeft en dat zijn vader de Eritrese nationaliteit heeft. De Raad kan de verwerende partij volgen waar zij stelt dat kan worden aangenomen dat op het moment van verzoekers geboorte niet enkel zijn moeder de Ethiopische nationaliteit had, doch ook zijn vader. Volgens het internationale en Ethiopische recht waren alle personen van Ethiopische, Eritrese of gemengde Ethiopisch-Eritrese afkomst die in Eritrea, Ethiopië en derde landen woonden en die vóór de onafhankelijkheid van Eritrea in 1993 waren geboren, Ethiopische burgers. Dat er reeds voor de onafhankelijkheid van Eritrea een Eritrese identiteit bestond en zijn vader dit verpersoonlijkte, doet hier geen afbreuk aan.

Verzoeker werd geboren in 1985, op een moment waarop het land Eritrea ook nog niet bestond en formeel deel uitmaakte van Ethiopië, waardoor de Ethiopische Nationaliteitswet van 1930 van toepassing was. Aldus kan aangenomen worden dat verzoeker bij zijn geboorte de Ethiopische nationaliteit verwierf, via zijn Ethiopische moeder en vader.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij na zijn geboorte de Eritrese nationaliteit zou verworven hebben (en op die manier de Ethiopische nationaliteit zou hebben verloren). De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“De onafhankelijkheid van Eritrea in 1993 heeft uw nationaliteit niet gewijzigd [...]. U verloor uw Ethiopische nationaliteit niet middels deelname aan het Eritrees onafhankelijkheidsreferendum, gezien u hieraan niet deelnam en hiertoe ook te jong was. Evenmin kan worden aangenomen dat u uw Ethiopische nationaliteit gedwongen verloor, gezien op grond van artikel 33, lid 1, van de Ethiopische-grondwet en artikel 17 van de Ethiopische nationaliteitswet (d.d. 2003) de Ethiopische nationaliteit niet tegen de wil van de Ethiopische onderdaan kan worden ingetrokken. Volgens de Ethiopische nationaliteitswet van 1930, die geldig was tot december 2003, verloor een Ethiopisch staatsburger zijn nationaliteit alleen als hij deze op eigen verzoek veranderde en een buitenlandse nationaliteit verwierf. Dat is in casu echter niet het geval. Er is ook geen andere verliesgebeurtenis, bijvoorbeeld door een Eritrese identiteitskaart aan te vragen of deel te nemen aan het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum. Evenmin heeft u uw Ethiopische nationaliteit verloren door er afstand van te doen. Evenmin kan worden aangenomen dat u uw Ethiopische nationaliteit zou zijn verloren, omdat uw vader na uw geboorte de Eritrese nationaliteit zou verworven hebben.

U heeft uw Ethiopische nationaliteit evenmin verloren op grond van de nieuwe Ethiopische nationaliteitswet die ingevoerd werd in het jaar 2003. De artikelen 19 en 20 van deze wet vermelden situaties waarbij een persoon de Ethiopische nationaliteit verliest, maar deze bezitten geen terugwerkende kracht. Bovendien is het verlies van uw Ethiopische nationaliteit door een beslissing ten gunste van de Eritrese nationaliteit bij het bereiken van de meerderjarigheid (art. 20.2 van de Ethiopische nationaliteitswet d.d. 2003) evenmin aan de orde, gezien dit artikel betrekking heeft op situaties waarin de Ethiopische nationaliteit slechts werd verkregen via 1 ouder. U verwierf echter uw Ethiopische nationaliteit via uw beide ouders.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Vervolgens oordeelt de Raad dat indien verzoekers ouders na zijn geboorte de Eritrese nationaliteit, om één van de voormelde redenen, verworven zouden hebben en de Ethiopische op die manier verloren zouden zijn, dit niet wegneemt dat verzoeker de Eritrese nationaliteit zou hebben verworven (en de Ethiopische zou hebben verloren) na zijn geboorte. Verzoeker toont in ieder geval het tegendeel niet aan. Zijn betoog dat zijn vader de Eritrese nationaliteit zou hebben verworven omwille van zijn beweerde deelname aan het onafhankelijkheidsreferendum is dan ook niet dienstig.

Verder, wat betreft de Eritrese nationaliteitsverklaring nr. 21/1992, wordt in de bestreden beslissing met recht het volgende geoordeeld:

“Of u na de Eritrese nationaliteitsverklaring nr. 21/1992 eventueel recht zou hebben op de Eritrese nationaliteit middels herkomst, is derhalve niet relevant. Voor de vaststelling van uw Ethiopische nationaliteit hangt het alleen af van wie de Ethiopische nationaliteitswetgeving beschouwt als Ethiopiërs en Eritreeërs. Uit bovenstaande komt naar voren dat u, conform de Ethiopische nationaliteitswetgeving, tot op heden als Ethiopisch staatsburger kan worden beschouwd. Volledigheidshalve dient hierbij te worden opgemerkt dat – indien u al recht zou hebben op de Eritrese nationaliteit middels uw vaders herkomst – artikel 2.5 van de Eritrese nationaliteitsverklaring nr. 21/1992 voorschrijft dat, om officieel de Eritrese nationaliteit te verwerven in deze situatie, hiertoe een aanvraag dient te worden ingediend bij het departement van binnenlandse zaken. Hieromtrent is evenwel opnieuw geen sprake in uw geval.”

Uit een lezing van de tekst van deze regelgeving blijkt geenszins dat iedereen geboren uit een ouder van Eritrese afkomst, ongeacht de geboorteplaats, datum van geboorte of nationaliteit tijdens koloniale of imperiale periodes, van rechtswege als Eritrees staatsburger wordt beschouwd, zoals verzoeker verkeerdelijk in het verzoekschrift voorhoudt. Hieruit blijkt enkel dat mensen in deze situatie het recht hebben om (retroactief) de Eritrese nationaliteit te bekomen, doch ook dat dit administratief moet worden aangevraagd. Zelfs indien verzoeker recht zou hebben op de Eritrese nationaliteit op basis van deze regelgeving omwille van de afkomst van zijn vader – de Raad merkt op dat er hier geenszins verkeerdelijk wordt van uitgegaan dat deze regeling vereist dat één ouder de Eritrese nationaliteit heeft en dat, los van het feit of verzoekers vader de Eritrese nationaliteit na verzoekers geboorte verworven zou hebben, de Eritrese afkomst van zijn vader nog kan worden aangenomen – dit niet betekent dat verzoeker deze nationaliteit heeft, gelet op het feit dat hij dit nooit administratief heeft aangevraagd, minstens toont hij het tegendeel niet aan met enig begin van bewijs.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar een rapport van OSAR “*Ethiopie: origine mixte ethiopienne-érythréenne*”, merkt de Raad op dat dit rapport dateert van 2013, waardoor vragen kunnen gesteld worden over de actuele relevantie ervan. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoeker, gelet op deze informatie, de Ethiopische nationaliteit zou zijn kwijt geraakt, neemt dit niet weg dat hij geenszins de Eritrese nationaliteit heeft.

Voorts merkt de Raad op dat verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar (algemene informatie over) de Ethiopische nationaliteitswetgeving waaruit blijkt dat Ethiopië geen dubbele nationaliteit toestaat en het verkrijgen van de Ethiopische nationaliteit slechts mogelijk is mits daadwerkelijke woonplaats in Ethiopië én een afstand van de buitenlandse nationaliteit niet relevant is. Uit het voorgaande blijkt geenszins dat verzoeker over de Eritrese nationaliteit beschikt (en de Ethiopische daarom zou verloren hebben).

Tot slot merkt de Raad op dat het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde attest van de Ethiopische ambassade in België (stuk 3, bij verzoekschrift), dat ook reeds werd neergelegd tijdens de administratieve procedure, geen afbreuk doet aan het voormelde. Hieruit valt enkel af te leiden dat de Ethiopische ambassade geweigerd zou hebben de Ethiopische nationaliteit te erkennen van de kinderen van een derde persoon. Dit doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker niet over de Eritrese nationaliteit beschikt.

2.3.10.2. Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers kennis met betrekking tot zijn eigen familiale achtergrond in Eritrea dermate tekort schiet dat dit verder afbreuk doet aan zijn beweerde Eritrese nationaliteit. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“Wanneer er wordt gevraagd waar uw vader geboren is repliceert u dat hij hoogstwaarschijnlijk in Eritrea is geboren, u weet echter niet waar. Uw moeder bezit de Ethiopische nationaliteit maar ze werd, net zoals u, volgens uw verklaringen in het huidige Eritrea geboren. U weet evenmin waar. Voorts wordt er gevraagd hoe uw moeder en vader elkaar leerden kennen. U verklaart dit niet te weten maar denkt dat uw moeder naar de plaats is gereisd waar uw vader verbleef, en dat ze trouwden (NPO dd. 12.08.2022, p. 7 + NPO dd. 06.09.2024, p. 4). U weet echter niet waar uw ouders zijn getrouwd (NPO dd. 06.09.2024, p. 6). U verklaart dat uw vader heeft gevochten in de oorlog maar weet niet of hij aan het [Eritrees onafhankelijkheids]referendum heeft deelgenomen. Sterker nog, u kan bijna niets vertellen over dit referendum, noch weet u iets over de precieze functie van uw vader tijdens de oorlog waaraan hij deelnam (NPO dd. 06.09.2024, p. 7-8). Verder weet u niet waarom uw vader gedurende twee jaren bij u en uw moeder in Soedan kwam wonen (NPO dd. 03.11.2022, p. 10-11). In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS, verklaarde u dat uw vader bij u en uw moeder te Khartoem woonde gedurende twee jaren, en u hem nadien – sinds 1993 – niet meer heeft gezien (NPO 1, p.6-7). Hoewel u slechts twee jaren samengewoond heeft met uw vader, en er begrip opgebracht kan worden voor het feit dat u niet veel weet te vertellen over uw vader, dient anderzijds wel opgemerkt dat de vaststelling dat u op geen enkele wijze weet te duiden of uw vader ooit beschikte over Eritrese identiteitsdocumenten en of hij al dan niet deelnam aan het Eitrees onafhankelijkheidsreferendum, grote vraagtekens plaatst bij uw verklaring met zekerheid te beschikken over de Eritrese nationaliteit, omdat uw vader Eritreeër was. U verklaart een paternale oom te hebben die in Eritrea woont maar wanneer er wordt gevraagd waar hij juist woont weet u het niet (NPO dd. 06.09.2024, p. 5). Uit bovenstaande verklaringen blijkt een dermate onwetendheid over uw het leven van uw vader – die beweerdelijk meevocht in de onafhankelijkheidsoorlog – en moeder in Eritrea, dat dit fundamenteel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Het is geenszins onredelijk te verwachten dat, indien u in werkelijkheid Eritrea samen met uw moeder verliet omwille van de oorlog in Eritrea, u hierover iets zou weten, dan wel gepoogd zou hebben om meer informatie in te winnen hieromtrent.”

In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij slechts twee jaar van zijn leven met zijn vader heeft samengewoond, daar zijn vader hem en zijn moeder pas in 1993 vanuit Eritrea kwam vervoegen in Soedan en hij in 1995 in Saoedi Arabië is komen te overlijden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 12 augustus 2022, p. 6-7 en notities persoonlijk onderhoud van 3 november 2022, p. 9). De Raad stelt vast dat een aantal van de voormelde vaststellingen geenszins louter betrekking heeft op zijn vader, doch ook op zijn moeder, waardoor verwacht kan worden dat hij hierover via zijn moeder geïnformeerd werd, met wie hij tot zijn vertrek in Khartoem samenwoonde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 12 augustus 2022, p. 4). Ook wat betreft de elementen die louter betrekking hebben op zijn vader, kan worden aangenomen dat zijn moeder hiervan op de hoogte was, waardoor hij – gelet op het belang van deze elementen – hierover via zijn moeder zou moeten zijn geïnformeerd. Hoewel nog kan ingezien worden dat verzoeker mogelijks over bepaalde van de voormelde elementen niet op de hoogte is, doet het feit dat hij geen kennis heeft van het geheel van deze elementen, in samenhang gezien met de andere voormelde en hierna volgende elementen, wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende Eritrese nationaliteit.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat er tijdens het derde persoonlijk onderhoud een misverstand ontstond omdat hij moeite had om het begrip 'referendum' te begrijpen, hetgeen zijn advocaat ook aanhaalde aan het einde van dat persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 6 september 2024, p. 7, 11) en hij ook aangekaart zou hebben bij zijn advocaat bij de voorbereiding van onderhavig beroep, stelt de Raad vast dat de voormelde vaststelling of hij wist of zijn vader had deelgenomen aan het referendum gebaseerd is op de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud, alwaar hij duidelijk wel begreep wat er bedoeld werd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 3 november 2022, p. 11). Wat betreft zijn betoog in het verzoekschrift dat, gelet op het profiel van zijn vader en algemene informatie dat bijna de gehele volwassen bevolking van Eritrea deelnam aan dit referendum, het vanzelfsprekend is dat zijn vader deelnam aan het referendum, merkt de Raad op dat verzoeker dit geenszins als dusdanig verklaarde tijdens voormeld persoonlijk onderhoud. De vaststelling dat verzoeker zelf nauwelijks iets weet over het onafhankelijkheidsreferendum is dan weer wel gebaseerd op zijn verklaringen in zijn derde persoonlijk onderhoud. Hoewel moeilijk ingezien kan worden dat hij dit woord niet begreep en daardoor ontoereikende verklaringen aflegde, gelet op het feit dat hij geen moeite leek te hebben met dit begrip in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat dit argument slechts verschoning zou kunnen bieden voor één van de vele voormelde vaststellingen. De Raad merkt in dit verband op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielrelaas. Tot slot onderstreept de Raad, in zoverre verzoeker meent dat hij bepaalde zaken over zijn vader wel zou weten, dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen van hetgeen door verzoeker wordt opgeworpen, zou hij dat al kunnen.

2.3.10.3. Vervolgens kunnen ook verzoekers verklaringen over zijn leven als Eritreeër in Soedan geenszins overtuigen. De commissaris-generaal oordeelt in dit verband in de bestreden beslissing met recht het volgende:

"[...] dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u aflegt over uw leven als Eritrese vluchteling in Soedan, geenszins kunnen overtuigen. U verklaart contact te hebben met andere Eritreeërs in Soedan, zoals vrienden of bureu. U weet echter niet of deze Eritreeërs als vluchteling geregistreerd stonden in Soedan, u weet zelfs helemaal niet met welk statuut ze in Soedan verbleven. Verder kan u geen enkele Eritrese feestdagen noemen, en verklaart u dat Pasen de belangrijkste feestdag is (NPO dd. 06.09.2024, p. 9). U behoort zelf tot de Tigrinya etnie, maar spreekt geen Tigrinya. De vaststelling dat – ondanks uw verklaring over het feit dat u als baby naar Soedan verhuisde en opgevoed werd door uw moeder die op dat moment enkel Tigrinya sprak, en later gedurende twee jaren ook samenleefde met uw vader die eveneens Tigrinya sprak – u zelf géén Tigrinya spreekt, doet opnieuw afbreuk aan uw beweerde profiel als Eritreeër in Soedan. Er kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweerde Eritrese nationaliteit."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat hem niet verweten kan worden dat hij niet weet of zijn Eritrese bureu en vrienden in Soedan als vluchteling geregistreerd zijn of op basis van welk statuut zij er verbleven en oppert dat dit te wijten is aan zijn gebrek aan scholing en analfabetisme, merkt de Raad op dat dit informatie is waarvoor verzoeker geenszins moet kunnen lezen of schrijven, doch juist zou kunnen hebben opgevangen in gesprekken met mensen in zijn omgeving. Gelet op het feit dat zij zich in gelijkaardige situaties bevonden, kan redelijkerwijs ook verwacht worden dat dit ter sprake kwam in de dertig jaar dat hij in Soedan verbleef.

Tevens wijst de Raad erop dat uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat hij vertrouwd is met noties als 'vluchtelingenstatus' (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 6 september 2024, p. 9-10) en hij geenszins aangeeft dat hij dit toen niet zou zijn geweest. Verder benadrukt verzoeker dat hij melding kon maken van de feestdag *Fasika*, wat de Eritrese equivalent zou zijn van Pasen (*ibid.*, p. 9). Gelet op het feit dat Pasen algemeen gezien door elke christene gevierd wordt en verzoeker – rekening houdende met het feit dat de door hem toegevoegde weblink niet werkt – niet aannemelijk maakt dat *Fasika* louter door Eritreeërs wordt gevierd, kan geen genoegen worden genomen met dit antwoord, zeker aangezien verzoeker geen enkele andere specifieke Eritrese (niet-christelijke) feestdag kan opnoemen (*ibid.*, p. 9).

Vervolgens, wat betreft zijn kennis van de taal Tigrinya, kan verzoeker worden bijgetreden dat hij steeds verklaarde deze taal te kennen. Er kan echter ook niet worden ontkend dat verzoeker eveneens verklaarde

dat zijn Tigrinya niet geweldig is (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 12 augustus 2022, p. 6). Daarnaast valt ook niet te ontkennen dat verzoeker gevraagd werd tijdens de administratieve procedure te worden bijgestaan door een tolk Arabisch en niet vermeldde dat dit ook een tolk Tigrinya zou mogen zijn. Ook in het kader van de onderhavige beroepsprocedure werd een tolk Arabisch gevraagd. Gelet op zijn verklaring dat hij is opgegroeid in een gezin waar zijn beide ouders Tigrinya spraken en hij in Khartoem in een wijk leefde die bekend staat als een wijk voor Eritrese vluchtelingen, hetgeen verzoeker tevens herhaalt in zijn verzoekschrift, kan dan ook verwacht worden dat hij deze taal ziet als zijn moedertaal en deze taal volledig machtig zou zijn, eventueel naast de Arabische taal. Dat dit niet het geval is, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem omschreven leven als Eritreeër in Soedan. Dat hij in Duitsland werd gehoord in het Tigrinya, hetgeen ook weerslag vindt in het administratief dossier (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1), doet geen afbreuk aan zijn verklaring dat zijn Tigrinya niet geweldig is en hij in België stevast een tolk Arabisch verkiest en nooit verzoekt een tolk Tigrinya aan te stellen.

Tot slot, waar verzoeker in het verzoekschrift verschillende verklaringen benadrukt over bepaalde zaken rond Eritrea en de Eritrese cultuur, merkt de Raad op dat een deel van deze verklaringen afkomstig is uit zijn derde persoonlijk onderhoud, dat werd afgelegd nadat hij kennis kreeg van de oorspronkelijke beslissing die genomen werd over zijn verzoek om internationale bescherming waarin reeds getwijfeld werd aan zijn Eritrese nationaliteit en nadat deze beslissing werd vernietigd door de Raad waarbij geoordeeld werd dat er bijkomend onderzoek diende te worden gedaan naar zijn kennis over (zijn leven in) Eritrea. Los daarvan doet hij met deze informatie geen afbreuk aan het geheel van voormelde vaststellingen. Bovendien herhaalt de Raad dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen van hetgeen door verzoeker wordt opgeworpen, zou hij dat al kunnen.

2.3.10.4. Tot slot wijst de Raad bijkomstig nog op volgende pertinente vaststellingen die verder doen twijfelen aan zijn beweerde Eritrese nationaliteit:

“[...] dient opgemerkt te worden dat u op 8 december 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland. Op 14 februari 201 werd u internationale bescherming geweigerd omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Eritrese nationaliteit. Immers de Duitse asielinstanties concludeerden dat u in 1985 geboren werd op het toenmalige Ethiopische grondgebied en geen redenen aanvoerde die het verlies van de Ethiopische nationaliteit rechtvaardigden (zie Aanvraag Derde landen: Duitsland, Cedoca, dd. 30.11.2021).

“[...] dient opgemerkt te worden dat ondanks een beweerd verblijf van meer dan dertig jaar in Soedan, u geen enkel document weet neer te leggen dat uw verblijf in Soedan als Eritrees vluchteling zou kunnen attesteren, noch ooit enige andere documenten te hebben bezit. U werd op 2 januari 1985 geboren in het toenmalige Ethiopië; er kan derhalve aangenomen worden dat u bij uw geboorte een Ethiopisch staatsburger was. Als baby van vijf maanden oud verhuisde u in 1985 samen met uw moeder van Himbirti, in het huidige Eritrea, naar Soedan. U keerde nooit terug naar Eritrea. Wanneer u gevraagd wordt of u ooit stappen heeft ondernomen om Eritrese documenten te verkrijgen repliceert u dat u dit nooit heeft geprobeerd. Wanneer er gevraagd wordt of uw vader Eritrese documenten had repliceert u dat u dit niet weet. Wanneer er gevraagd wordt of u ooit Soedanese documenten heeft gehad repliceert u met “Nee”. Wanneer er gevraagd wordt of u – omwille van de Ethiopische nationaliteit van uw moeder – ooit Ethiopische documenten heeft gehad repliceert u met “Nee” (NPO dd. 03.11.2022, p. 9-10). Er dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent uw Eritrese nationaliteit geenszins weten te overtuigen. Dat u, ondanks een beweerd verblijf van meer dan dertig jaar in Soedan als Eritrees vluchteling geen enkel document weet neer te leggen dat deze verklaringen enigszins zou kunnen ondersteunen, noch weet heeft van enig document waarover u zou hebben kunnen beschikt in Soedan, overtuigt hoegenaamd niet en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering over de Eritrese nationaliteit te beschikken, en aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij nooit verklaarde dat hij in Soedan de vluchtelingenstatus had, doch wel dat hij er illegaal verbleef en dat hij hierdoor geen documenten kan voorleggen, hetgeen in overeenstemming is met de algemene informatie. Hoewel verzoeker in Soedan geen vluchtelingenstatus had, zou hij het land wel binnengekomen zijn als iemand die zijn land van herkomst ontvluchtte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 3 november 2022, p. 9). Gelet op het feit dat hij bijna dertig jaar in het land verbleef, kan enigszins worden aangenomen dat hij iets van documenten – andere dan documenten die worden toegekend aan mensen die er de vluchtelingenstatus kregen – zou moeten kunnen voorleggen waaruit dit blijkt of minstens zou moeten kunnen zeggen over welke documenten hij zou kunnen beschikken. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat dit slechts een bijkomstig argument is en dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is.

Volledigheidshalve verduidelijkt de Raad, wat betreft het gestelde in het vernietigingsarrest nr. 291 999 van 17 juli 2023 dat: “De Raad stelt vast dat verzoeker ter staving van zijn herkomst, noch van die van zijn ouders, die beiden reeds overleden zijn, enig document neerlegt. De Raad is zich ervan bewust dat dit omwille van juridische of materiële mogelijkheden niet altijd mogelijk is. Het gegeven dat een verzoeker geen documenten neerlegt ter staving van zijn herkomst ontslaat de asielinstanties evenwel niet van de plicht om na te gaan of de beweerde herkomst desgevallend wel kan worden aangenomen op basis van overtuigende verklaringen.”, er thans slechts bijkomstig wordt verwezen naar het gebrek aan documenten en in de bestreden beslissing vooral en op omstandige en pertinente wijze wordt gefocust op verzoekers eigen verklaringen, in samenhang gezien met de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland.

2.3.10.5. Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat, waar in het vernietigingsarrest nr. 291 999 van 17 juli 2023 wordt benadrukt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen bij de Duitse en Belgische asielinstanties steeds consistent is geweest dat hij de Eritrese nationaliteit heeft en geboren is uit een Eritrese vader en een Ethiopische moeder, in de thans bestreden beslissing voldoende elementen voorliggen die doen twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn Eritrese nationaliteit en sterker doorwegen dat dit argument.

2.3.10.6. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie over de situatie in Eritrea is, gelet op het voorgaande, niet dienstig.

2.3.11. Verder kan, los van verzoekers land van nationaliteit (of land van gewoonlijk verblijf), geen geloof gehecht worden aan verzoekers vermeende homoseksualiteit en dus ook niet aan enige vrees die hij hieraan zou koppelen.

Een aangevoerde homoseksuele geaardheid kan slechts aannemelijk worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijk geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 8).

Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en genderidentiteit (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, pt. 8-11). Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele gerichtheid, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Een seksuele gerichtheid is immers niet enkel seksueel gedrag, maar heeft ook betrekking op emoties en affectie (EASO, *Judicial Analysis: Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*, 2018, p. 179). Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten. Aldus moet nader worden onderzocht of verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht geloofwaardig is.

Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofob karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is (of beweert te zijn). Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksualiteit, wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en hoe zijn ervaringen, volgens zijn relaas, in het algemene beeld passen. Dit geldt nog meer als de verzoeker afkomstig is uit een land waar homoseksualiteit maatschappelijk onaanvaardbaar of strafbaar is gesteld. In die situatie is het de vraag of en hoe de verzoeker zich daaraan heeft aangepast en hoe hij dit heeft beleefd. De commissaris-generaal, en bijgevolg de Raad, mag van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 62-66 en UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35-36; HvJ 25

januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62).

Uit een lezing van eerste en tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat de medewerker van het commissariaat-generaal herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking, bewustwording, de beleving en aanvaarding van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de Soedanese samenleving.

Op basis van een aantal pertinente vaststellingen waarover hij omstandig motiveert, besluit de commissaris-generaal terecht dat verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid ongeloofwaardig overkomt.

2.3.11.1. Vooreerst wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde geaardheid door zijn onvermogen om spontaan blijk te geven van enige reflectie omtrent zijn geaardheid en de situatie waarin hij zich bevond, zijnde die van homoseksuele man in Soedan, en zijn danig simpele en allerm minst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Soedanese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording en beleving van de eigen seksuele geaardheid en de manifest vijandige perceptie ervan. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“Dat u, wanneer u wordt gevraagd naar de ontdekking van uw geaardheid, alleen kan verwijzen naar seksuele handelingen die u leuk vond en op geen enkele manier blijk geeft van uw gedachten of gevoelens bij de bewustwording van uw geaardheid (NPO dd. 12.08.2022, p. 13), doet compleet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Tijdens uw twee persoonlijke onderhouds blijft u enkel de fysieke kant van uw homoseksualiteit belichten (NPO dd. 12.08.2022, p. 14, 15). Wanneer er wordt gevraagd wat u kon beleven en delen met uw partner I., en er expliciet aan de vraag wordt toegevoegd dat dit niet over het seksuele aspect gaat, komt u niet verder dan “buiten seks deden we niets samen” (NPO dd. 13.08.2022, p. 16). Wanneer er later gevraagd wordt waarom I. belangrijk voor u was kan u enkel een beschrijving geven van zijn geslachtsorgaan (NPO dd. 12.08.2022, p. 16). Ook over de relatie die u had met M. verklaart u wanneer gevraagd wordt naar een concreet gelukkig moment uit uw relatie dat u op het moment dat u seks had met hem gelukkig was (NPO dd. 12.08.2022, p. 18). Door uw onvermogen om de twee relaties die u had – waarvan één twee jaar duurde – gevoelsmatig te kaderen, en deze enkel te kunnen beschrijven aan de hand de seksuele handelingen die u uitvoerde, kan er nog maar zeer weinig geloof worden gehecht aan uw vermeende homoseksualiteit.”

In het verzoekschrift oppert verzoeker dat hij, in weerwil tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, in zeer grote mate in termen van gevoelens sprak over zijn bewustwording en geaardheid in de homofobe context waarin hij zich moest ontwikkelen. De Raad stelt vast dat het merendeel van de door hem in dit verband geciteerde verklaringen betrekking hebben op zijn gevoel bij de vermeende vervolgsdaden, eerder dan op zijn reflectie over zijn homoseksualiteit zelf. De overige verklaringen zijn dermate algemeen en vaag dat zij geen afbreuk kunnen doen aan zijn onvermogen om melding te maken van enig gevoel of reflectie wanneer hier expliciet naar gepeild werd. Te dezen onderlijnt de Raad andermaal dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen en dat de commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen van hetgeen door verzoeker wordt opgeworpen, zou hij dat al kunnen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij en ook zijn manier van denken, gelet op zijn profiel en algemene informatie hierover, onderworpen is aan hyperseksualisering/superseksualisering, stelt de Raad vast dat er thans geen medisch of psychologisch attest voorligt dat dit bevestigt. Nergens tijdens de administratieve procedure werd melding gemaakt van het feit als zou verzoeker aan hyperseksualisering lijden, noch door verzoeker zelf, noch door zijn advocaat. De door zijn advocaat in het verzoekschrift gemaakte onderwerping, die louter gebaseerd is op algemene informatie, is dan ook niet ernstig.

Tot slot oppert verzoeker in het verzoekschrift dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn geaardheid geen vergelijking mag worden gemaakt met een (westers) homoseksueel archetype en dat er geen vooropgestelde verwachtingen mogen worden gesteld van gedrag dat hij zou moeten stellen of verklaringen die hij zou moeten afleggen. De Raad stelt vast dat in het voorgaande enkel wordt verwacht dat verzoeker ingaat op zijn gedachten, los van het seksuele, rond zijn geaardheid en de relaties die hij had, zonder dat er wordt vooropgesteld welke gedachten hij juist zou moeten hebben. Er wordt verzoeker enkel verweten dat zijn verklaringen *überhaupt* geen enkele blijk geven van het nadenken over en het omgaan met, cultureel bepaald of niet, de beleving van zijn homoseksualiteit te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksuelen. Verzoeker verduidelijkt verder niet waarom dit niet van hem verwacht zou mogen worden.

2.3.11.2. Voorts kunnen, gelet op de homofobe Soedanese maatschappij, ook vraagtekens geplaatst worden bij de roekeloosheid van verzoekers seksuele handelingen.

Wat betreft de seksuele ontmoetingen met I., blijkt uit zijn verklaringen dat deze zich vooral voordeden in zijn winkel, omdat I. in een hutje woonde, dat zij dit 's nachts deden en dat zij de poort toededen en keken of er iemand op straat was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 12 augustus 2022, p. 16 en notities persoonlijk onderhoud van 3 november 2022, p. 4). Daartegenover staat dan weer dat zij geenszins voorzichtig waren toen zij elkaar in het bijzijn van anderen zagen, los van enige seksuele ontmoeting. In deze wijst de Raad op volgende verklaring: *"Ik ging eerst bij hem met andere jongens om te eten. Hij had een winkel en maakte bonen. Wanneer ik bv de frigo opendeed om een drankje te pakken stak hij zijn vinger in mij. Ooit heeft hij mij vanachter omarmd. Hij vroeg toen of ik na 12 u terugkwam. Toen ik bij hem kwam 's nachts waren we allebei bang. Hij zat op en stoel, we kleedden ons uit en erna was ik snel terug weg."* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 12 augustus 2022, p. 16-17).

Ook wat betreft zijn relatie met M., is het opmerkelijk dat zij ervoor kozen om meermaals in het openbaar in zijn auto en in de rivier seksuele handelingen uit te voeren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 12 augustus 2022, p. 18). In het verzoekschrift benadrukt hij dat hij verklaarde dat M. getrouwd was en zij daardoor niet naar zijn huis konden gaan, dat de twee plaatsen waar zij naartoe gingen dunbevolkt waren, dat zij uit voorzorg de route en tijd controleerden en dat zij zich altijd haastten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 12 augustus 2022, p. 14 en notities persoonlijk onderhoud van 3 november 2022, p. 4). Dit neemt echter niet weg dat zij toch seks hadden in het openbaar en dit telkens op dezelfde twee plaatsen, waarover hij verklaart dat er niet veel volk was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 3 november 2022, p. 4), hetgeen impliceert dat er toch een mogelijkheid was betrappt te worden, hetgeen uiteindelijk ook zou gebeurd zijn.

Tot slot, in zoverre verzoeker ook hier betoogt dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn geaardheid geen vergelijking mag worden gemaakt met een (westers) homoseksueel archetype, stelt de Raad vast dat uit het voorgaande blijkt waarom van verzoeker persoonlijk, in de Soedanese context, verwacht kan worden dat hij geen roekeloos seksueel gedrag zou stellen.

2.3.11.3. Daarnaast slaagt verzoeker er geenszins in aannemelijk te maken als homoseksuele man in een homofobe maatschappij als de Soedanese te hebben geleefd en er zijn homoseksuele geaardheid te hebben beleefd omdat hij op geen enkele manier op de hoogte is van de wetgeving rond homoseksualiteit in Soedan. De commissaris-generaal oordeelt in dit verband op goede gronden het volgende:

"Wanneer er wordt gevraagd of u tijdens uw verblijf in Soedan op de hoogte was van welke straffen er op homoseksualiteit staan, repliceert u dat het niet aanvaard wordt in Soedan en dat u de mentaliteit van de mensen daar kent. Er wordt vervolgens gevraagd welke straffen de Soedanese overheid heeft opgelegd betreffende homoseksualiteit. Hierop repliceert u dat u dit niet weet en dat u er nooit naar gevraagd heeft. U weet enkel dat het verboden is. Hierna wordt er gevraagd of u een idee heeft of u in Soedan voor homoseksualiteit naar de gevangenis kunt gaan. U repliceert dat u de schande erger vindt dan naar de gevangenis en dat u het belastend vond dat u verstoten werd door uw gemeenschap (NPO dd. 03.11.2022, p. 5). Uw onwetendheid over de wetgeving rond homoseksualiteit in Soedan, het land waar u bijna heel uw leven woonde, zorgt ervoor dat uw beweerde homoseksualiteit ongeloofwaardig overkomt. Er kan van iemand sinds zijn dertien of veertien jaar bewust was van zijn geaardheid verwacht worden dat hij meer moeite zou doen om te achterhalen wat de gevolgen hiervan kunnen zijn indien zijn homoseksualiteit ontdekt wordt – hetgeen in 2013 of 2014 dan ook gebeurde."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. In zijn verzoekschrift tracht verzoeker deze vaststelling te verschonen door te stellen dat hij wel wist dat homoseksualiteit in Soedan verboden is en dat uit zijn verklaringen hierover duidelijk een gevoel van ervaring blijkt. De Raad oordeelt dat, juist gelet op het feit dat verzoeker zelf zou ervaren hebben dat homoseksualiteit verboden is in Soedan en in de Soedanese maatschappij (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 12 augustus 2022, p. 15 en notities persoonlijk onderhoud van 3 november 2022, p. 6-7), er redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich zou informeren naar de wetgeving hierover en vooral naar de straffen die hierop staan. Verwacht kan worden dat hij zich informeerde naar de concrete risico's die hij liep. Dat hij louter kan zeggen dat dit verboden is, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde geaardheid.

Verder kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hem niet kan verweten worden dat hij niet op de hoogte is van de Soedanese wetgeving rond homoseksualiteit omwille van zijn profiel als analfabeet en omdat het onderwerp seks, en zeker seks tussen mensen van hetzelfde geslacht, taboe is in Soedan, waardoor hij daarover op geen enkele wijze via gesprekken kon worden geïnformeerd. Uit de door verzoeker tijdens de administratieve procedure afgelegde verklaringen blijkt dat verzoeker in Soedan ontelbare

(seksuele) relaties heeft gehad met mannen en er zeker twee langdurige relaties had met mannen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 3 november 2022, p. 3). Hoewel kan ingezien worden dat verzoeker niet de capaciteiten had om zelfstandig opzoekingen te doen over de Soedanese wetgeving rond homoseksualiteit, en vooral de straffen hierop, en hij zich hierover niet kon informeren bij het gros van de samenleving, kan wel aangenomen worden dat hij zich bij deze mannen hierover zou kunnen informeren, als dat al niet spontaan ter sprake zou zijn gekomen. Dit is des te meer het geval, daar deze mannen in dezelfde situatie zaten als de zijne, waardoor zij algemeen gezien hiervan ook op de hoogte zouden moeten geweest zijn.

Tot slot, in zoverre verzoeker ook te dezen betoogt dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn geaardheid geen vergelijking mag worden gemaakt met een (westers) homoseksueel archetype, stelt de Raad vast dat uit het voorgaande blijkt waarom van verzoeker in de Soedanese context persoonlijk verwacht kan worden dat hij op de hoogte zou zijn van de Soedanese wetgeving inzake homoseksualiteit.

2.3.11.4. Verder, wat betreft de door verzoeker tijdens de administratieve procedure in dit verband neergelegde stukken, zijnde een attest van zijn maatschappelijk werker, een getuigenis van zijn ex-partner en een flyer van de organisatie “C. t. b.”, merkt de Raad op dat verzoeker hetzelfde attest ook bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 4, bij verzoekschrift). De Raad treft de commissaris-generaal bij dat deze stukken geen afbreuk kunnen doen aan het voormelde en geen bewijs vormen voor een nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde. Enerzijds heeft de flyer geen betrekking op zijn eigen persoonlijke situatie en kan, zelfs indien verzoeker hiermee bedoelt dat hij zich bij deze organisatie heeft aangesloten, dit niet gezien worden als een bewijs van zijn seksuele geaardheid. Anderzijds stelt de Raad vast dat uit de inhoud van de getuigenissen blijkt dat deze zijn opgesteld op vraag van verzoeker, hetgeen de bewijswaarde ervan relativeert. Bovendien liggen er slechts twee dergelijke getuigenissen voor, terwijl verzoeker al bijna zes jaar in België is.

2.3.11.5. Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid, los van enig land van herkomst of gewoonlijk verblijf, kan geen geloof gehecht worden aan de vervolging die hij om deze reden beweert te hebben meegemaakt in Soedan en is de door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie over homoseksuelen in Eritrea en Ethiopië niet dienstig. Ook de Europese rechtspraak over homoseksualiteit is niet op verzoeker van toepassing.

2.3.12. Tot slot stelt de Raad vast dat, gelet op het feit dat er bij de beoordeling over de geloofwaardigheid van zijn Eritrese nationaliteit enkel vermoedens worden geuit over een eventuele Ethiopische nationaliteit of het feit als zou hij dit ooit gehad hebben, zijn vrees omwille van zijn ongeloofwaardige geaardheid niet wordt beoordeeld ten aanzien van een bepaald land en er ook geen uitspraak wordt gedaan over (het gebrek aan) een nood aan internationale bescherming ten aanzien van een bepaald land. De commissaris-generaal velt in de bestreden beslissing geen oordeel welke nationaliteit of gewoonlijke verblijfplaats verzoeker wel heeft en oordeelt dus impliciet dat verzoeker het de asielinstanties door zijn eigen handelen onmogelijk maakt te bepalen welke nationaliteit of gewoonlijke verblijfplaats hij heeft. De Raad kan deze beoordeling, gelet op al hetgeen voorafgaat, bijtreden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal het gezag van gewijsde van 's Raads vernietigingsarrest nr. 291 999 van 17 juli 2023 schendt door geen beoordeling te maken van de algemene veiligheidssituatie van Soedan en het risico die verzoeker in dit verband zou lopen, onderstreept de Raad dat verzoeker hier uitgaat van een verkeerde lezing van dit arrest. In dit arrest stelde de Raad vast dat de commissaris-generaal in de vernietigde beslissing verzoekers nood aan internationale bescherming (deels) beoordeelde ten aanzien van Eritrea en Ethiopië, alsook Soedan, zijn land van gewoonlijk verblijf, zonder te verduidelijken waarom of een volwaardig onderzoek te doen van zijn nood aan internationale bescherming ten aanzien van die landen. Hierbij werd uitdrukkelijk gesteld dat, indien zijn nood aan internationale bescherming beoordeeld wordt ten aanzien van Soedan, dit impliceert dat hij staatloos is, waardoor zijn nood aan internationale bescherming volwaardig moest getoetst worden ten aanzien van dit land, met inbegrip van de algemene veiligheidssituatie aldaar. In de thans voorliggende bestreden beslissing wordt geen land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf vastgesteld en wordt daarentegen geoordeeld dat verzoeker het de asielinstantie door zijn eigen handelen onmogelijk maakt te bepalen welke nationaliteit of gewoonlijke verblijfplaats hij heeft. Een (volwaardig) onderzoek ten aanzien van een bepaald land is dan ook niet mogelijk. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie over Soedan (of Ethiopië of Eritrea) wordt in het licht hiervan niet dienstig aangevoerd.

2.3.13. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit of het gebrek hieraan, waardoor het – door zijn eigen toedoen – onmogelijk is om te oordelen of er in zijn hoofde sprake is van een nood aan internationale bescherming.

2.3.14. Gelet op het voorgaande, is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden om verzoeker het voordeel van de twijfel toe te kunnen kennen niet vervuld zijn.

Verzoeker maakt verder op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift dat de beoordeling in de bestreden beslissing subjectief is, wijst de Raad erop dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.15. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging, in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een risico op ernstige schade, in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk maakt.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1), en 5), *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1, en 5), *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen. Ook is artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2, a), b), en c), de omzetting is.

2.3.16. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet (*cf.* heden vervat in artikel 4, lid 4, van de Verordening (EU) 2024/1347). Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.17. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig – zijnde tot driemaal toe – werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens de persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan voor een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.18. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.19. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.20. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS